

## ΟΔΥΝΗ ΚΙ' ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Ὁ Ἄντρέας, μεσόκοπος τώρα πιά στὰ χρόνια τοῦτα τῆς συμφορᾶς τῆς ἀπρόσμενης ἔπιασε δουλειᾶ στὸ «Βέρντε Λούνα». Κάθε πρωτὶ τὸν βλέπω νὰ κατεβαίνει τὴν κατηφόρα τῆς πλατειᾶς λεωφόρου, νὰ διαβαίνει τὴν κοίτη τοῦ ξεροπόταμου ποῦ κι αὐτὴ ἀσφαλτοστρώθηκε καὶ μὲ βῆμα σταθερό, παρὰ τὰ χρόνια του, κατευθύνεται στὸ πάρκο. Καθαροντυμένος, σοβαρὸς σὰν πάντα, ἀξιοπρεπῆς, μόλη τῆ συμφορὰ ποῦ τὸν τύλιξε καὶ τὸν ἔριξε στοῦ ξεριζωμοῦ τοῦτα τὰ χῶματα, ἀπερήφανος — ποτὲς στῆς ζωῆς του τὸ γύρω δὲ στάθηκε περήφανος — εἶναι συνεπῆς στὸ ὠράριό του. Ἐνιά μὲ μιά καὶ τρεῖς μὲ ἕξι τὸ ἀπόγευμα.

Κεῖνο τὸ πρωῒνὸ ὁ Ἄντρέας χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου μὲ συστολὴ κι ὀλοφάνερο τὸν πόνο ποῦ χαράκωσε τὸ πρόσωπό του, ἕνα πρόσωπο ποῦ στὰ χέρια τῆς νειότης ἦταν ὀλοκάθαρο, κι ἀντιφέγγιζε τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του.

— Ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ κύριε Τεῦκρο νὰ μού δώσεις μιὰ καρέκλα ἀναπηρική γιὰ τὴ γριά μου. Ξέρεις, ἔπαθε καρδιακὴ πρόσβολή τοῦτες τῖς μέρες. Ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ τὴ διακινούμε λίγο στὴν κατάσαση ποῦ βρίσκεται.

Ξανάφερα στὴ σκέψη τοῦτο τὸ λεβεντάνθρωπο πρὶν ἀπὸ τὸ ξεριζωμὸ μας, στὴν Κυθρέα. Λιγόλογος, ἐχούμενος, σεμνός, ἀπερήφανος στεκόταν βαθειὰ στὴν τιμὴ καὶ στὴν ὑπόληψη τῶν κατοίκων τοῦ Κεφαλοχωριοῦ. Ράγισε ἡ καρδιά μου σὰν ἄκουσα τοῦτη τὴν παράκληση. Τοῦ ζήτησα λίγη πίστωση χρόνου ἴσαμε ποῦ νὰ συζητήσω τὸ θέμα μὲ τὴν κεντρικὴ ἐπιτροπῆ. Μὰ οἱ μέρες διαβῆκαν χωρὶς νὰ γίνῃ κατορθωτὸ νὰ

συσκεφθῶμε. Κι ὁ Ἄντρέας σὲ λίγο ξαναχτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου.

— Κύριε Τεῦκρο, ἡ γριά δὲν λείει νὰ πάρει τὴν ἀπάνω βόλτα ἂν μπορεῖς κάνε, σὲ παρακαλῶ, κάτι πρὶν ἴσως νάσαι ἀργά.

Δὲ βάσταξα ἄλλο. Παραμέρισα τὸ τυπικὸ καὶ διαδικαστικὸ μέρος καὶ τοῦδωσα, χωρὶς τὴν ἔγκριση τῆς ἐπιτροπῆς, τὴν καρέκλα ποῦ ζητάγε.

Τὸν εἶδα νὰ ἀπομακρύνεται ἱκανοποιημένος κι ἀξιοπρεπῆς πάντα, στὸ διαμέρισμά του τῆς γειτονικῆς πολυκατοικίας ἐπὶ θερμοκήπιος ποῦ ἔχτισε ὁ Βάθρος Κολοκασίδης ἀπὸ τὸ Νιοχώρι, ξαναβρίσκοντας σύντομα τὸ δημιουργικὸ ρυθμὸ του καὶ πολλαπλασιάζοντας μετὰ τὸ κούρσεμα τῆς γῆς μας ὅλη τὴ γνώριμη ἐπιχειρηματικὴ κι ἀναπλαστικὴ του δραστηριότητα.



Δὲν θάχε περάσει οὔτε εἷας μῆνας ἀπὸ τότες. Κι ἕνα πρωῒνὸ ὁ Ἄντρέας κρατώντας τὴν καρέκλα ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια τῆς ὀργάνωσης. Μὲ βῆμα ἀργό, σχεδὸν τελετουργικὸ, μπῆκε στὸ χῶλ. Μιὰ μαύρη κορδέλλα σημάδευε τὸ ἀριστερὸ σακκάκι του. Κατάλαβα. Ἡ ἐπεξήγηση ἐπιβεβαίωσε τὸ πρωτομάντεμα καὶ τὸ ψυχανέμισμα.

— Κύριε Τεῦκρο ἡ γριά χωρέθηκε. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν καρέκλα. Στὴν ἐπιστρέφω γιὰ κάποιον ἄλλο ποῦ θὰ τὴ χρειασθεῖ.

Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τελετουργικὸν θηματισμὸ ποῦ ἦρτε, πῆρε τὸ στρατὶ γιὰ τὴ λεωφόρο.